

Do nitra

*Nepřesouvej svou minulost do budoucnosti.
Neopakuj ty samé cyklické chyby.
Najdi svůj střed a přitáhneš celý vesmír.
A ten ti nechce ublížit!*

Cesta za štěstím – Alchymista dneška...

Jerronime

Do nitra

... jak nalézt své nitro a zvolit správnou životní cestu...

Jerronime

Do nitra

Pointa této knihy a její závěr, ve smyslu efektu životní změny
a postoje hlavní hrdinky, jsou skutečné.

Časoprostor, v němž se děj odehrává, osoby, obsazení
a jednotlivé částečné události jsou smyšlené,
respektive pozměněné.

Jerronime

DO NITRA

Překlad z originálu

Copyright © 2017 by Jerronime / GC s.r.o.

Překlad a korektura: NicoleK

Obálka: NicoleK

Vydavatelství: GC s.r.o.

Grafická úprava a sazba: Oždy production, s.r.o.

ISBN: 978-80-89900-18-3

OBSAH

Předmluva	7
Můj první deník – „7 dní očisty“	10
Deník – DEN 1	13
Spouštěč	16
Deník – DEN 2	29
Před patnácti lety... ..	34
Deník – DEN 3	51
Deník – DEN 4	53
Úlet z reality – oddych?	55
Deník – DEN 5	70
Po prvním osudovém rozchodu	79
Deník – DEN 6	91
Zamilování a tak dál	94
Deník – DEN 7	134
Terapie u Daniela – začátek změn	145
Bloudění a tápání	149
Naposledy u Daniela	159
Začátek transformace	167
Výlet	201
„Zvláštní události“	241
Zrcadlo	271
Žebrák	284
Odcyklení	303
Doslov	320
Poznámka:	322

Předmluva

Seděla jsem v letadle a vracela se ze služební cesty – z konference o úspěšných ženách. Dost nuda, ale musela jsem se jí zúčastnit a nasbírat nové náměty pro psaní. Ještě že se to celé konalo v mé oblíbené destinaci – na „Ostrově“, u moře, se sluníčkem a v teple... Cestující postupně nastupovali do letadla. Vedle mě byla stále dvě volná místa. Když se všichni usadili, zaradovala jsem se, že budu mít celou trojici sedadel pro sebe na celý let a budu se moci konečně dopat po měsíci cestování, konferencí, sponzorů, námětech na články, nemluvě o všech těch koktejlových párty a recepcích. Byla jsem už pořádně utahaná. Seděla jsem skoro až vzadu.

V tom jsem zaznamenala jakýsi rozruch.

Spolucestující na sedadlech přes uličku do sebe šťouchali loktem a významně si ukazovali hlavou směrem ke kokpitu. Natahovala jsem krk tedy i já, co že se děje.

Nic. Vpředu podávala nějaká cestující letušce palubní lístek pro kontrolu. Když vešla do uličky, všimla jsem si, že na ní upíná oči snad celé letadlo. I já jsem zůstala v němém úžasu. Ona totiž byla krásná. Ale nebyla to taková ta tupá krása. Jako by kolem ní byla záře. Sálala z ní taková energie, jako by do letadla nastoupilo slunce. Lehké opálení, polodlouhé blondáté rozpuštěné vlasy, obrovské zářivé modré oči. Na tváři měla pokojný výraz a přitom z ní vyzařoval takový náboj. Perfektně oblečená, sportovně. Roztrhané rifle, k tomu nějaká sportovní blůzička (takový střih jsem ještě ani neviděla), sandály na platformě (s takovým stylem jsem se zatím nesetkala). Vše sladěné,

poutavé, extravagantní, nové a přitom vše elegantní. Takové, že každá žena v letadle určitě zatoužila mít celý outfit ve svém šatníku, bez ohledu na to, jak která vypadala.

Když se přiblížila, měla jsem pocit, že ji znám. Odněkud... Kdo jen to je? Odkud ji znám? Ta razantní chůze, štíhlá, ale šlachovitá postava, ta energie, která z ní sálala každým krokem.

Přicházela, zastavila u mě a mrkla na mě:

„Ahoj! Jak vidím, tak si mě nepamatuješ. Jednak, sedím s tebou, teda vedle tebe... a pak, jsem Naomi. Byly jsme spolu před pěti lety na takové trapné konferenci o úspěšných ženách ve světě reklamy. V Japonsku, vzpomínáš?“

Samozřejmě že jsem si ji pamatovala. Vždyť už tenkrát se celá naše „ženská výprava“ nezabývala, mimo konference a japonského pořádku, ničím jiným, jen jí. Už tenkrát byla zajímavá. Super postava, krásná, vždy stylově oblečená. Ano, už tehdy všechny ženy postupně zjišťovaly, kde nakupuje, jaké parfémy používá, kam a co chodí cvičit, jaký má stravovací režim, kdo jí dělá nehty. Tehdy si každá zapisovala do diáře nebo mobilu svá předsevzetí, co se sebou začne dělat hned, jak se vrátí z dovolené. Prostě je nastartovala.

A teď přistoupila, sedla si vedle mě. Vypadala ještě o deset let mladší než tenkrát. Vzpomněla jsem si, že během té japonské cesty byla jaksi „nezdravá“, vystresovaná, stále něco řešila, koukala do mobilu, často telefonovala a výrazně artikulovala, mnohdy zvýšeným hlasem, a živě při tom gestikulovala. Byla zajímavá a všechny okouzila, ale teď a tady vedle mě byla přímo éterická bytost. Vyzařoval z ní pokoj, rozvaha, pokora.

Letěla z Ostrova, pořád to byl její druhý domov. Před čtyřmi měsíci se rozešla s někým, o kom si myslela, že je její poslední zastávkou, že je to ten „PRAVÝ“, se kterým zůstane už do konce života. Teď je vše jinak. Ale to, co se událo, mělo význam. Nic by nevzala zpátky. Pochopila, že všechno, naprosto každá událost v jejím životě měla svůj význam a nic by nezměnila.

Už jen stručně konstatovala, že ještě před čtyřmi měsíci byla natolik v koncích, že si dokonce chtěla vzít život. Ukázala mi svůj první „deník“, který začala psát týden po rozchodu... Mě zabralo sotva deset minut ho zhltnout, protože i navzdory nepřilíh úhlednému rukopisu, jsem se od něj nedokázala odtrhnout.

Zaujal mě, a hlavně mě zaujala tato bytost vedle mě natolik, že jsem z ní v průběhu letu dostala skoro celý její příběh. Tedy ten, který souvisí s touto její životní epizodou. Naomi. Neznala jsem ani její celé jméno. Měla jsem jen její skromný deník, jen prvních sedm dní, nejtěžších a nejbolestivějších. A její příběh, který sama nazvala „transformací aneb odcyklením“. Deník jsem si s jejím svolením nechala, neboť je autentickým vyjádřením toho, co v těch sedmi dnech prožívala. Zbytek je reprodukcí všeho, co mi v průběhu letu vyprávěla.

Můj první deník – „7 dní očisty“

(tento název jsem vybrala pro svůj první deník)

Vše to odstartoval „rozchod“. Zoufalý, nepochopitelný, rychlý, bolestivý.

Náhle jsem se ocitla na okraji propasti jako Alenka v říši divů... Tohle ne! Tohle měl být můj poslední vztah, ten souzený, předurčený, dokonalý, ten, který vydrží až do smrti, navždy...

Jakékoli pochybnosti, které jsem měla v průběhu těch pěti set devadesáti dní tohoto vztahu, mi moje láska a věčný optimismus vyvrátili. Věřila jsem, že se to poddá. Nasazovala jsem si opakovaně růžové brýle, ale nepomohlo to... Cítila jsem, že je to mým posláním, mojí misí. Že sice nenaplním své základní úlohy a přirozenou touhu ženy po dítěti a rodině, ale smířila jsem se s tím, neboť jsem uvěřila, že tento muž mě potřebuje více než já jeho. Mám mu pomoci procítit lásku a přimět ho k tomu, aby se očistil od všech negativních vlivů, které si v sobě nosí, od bloků, od bytostí, které ho ovlivňují, a aby poznal štěstí.

Tak, a teď ležím na pohovce v bytě u kamarádky Rebeccy, o níž jsem si vždy myslela, že je jako já, že je mi sestrou, že mi přeje jen to dobré. Byly jsme si přeci tak podobné a vedly jsme tentýž styl života. Stejně kariéristky, v životě osamělé nebo jen s milencem, nejmoudřejší a nejinteligentnější, rozuměly jsme si beze slov. Teda, trošku se to změnilo už za doby mého vztahu s Patrikem, ale teď mi to bylo jedno. Potřebovala jsem být s ní, s někým, nebýt sama.

V jednom kuse pláču, sleduju mobil a Patrikovo připojení na chat. Hlídám, zda mi nepípne zpráva. Pípne. Ale od Daniela. Mého učitele, mentora, duchovního průvodce. Velmi zvláštní, že se v mém životě objevil právě v té době, pouhé tři týdny před rozchodem s Patrikem.

„Jak se cítíš? Jestli jsi sama, zastav se na chvíli a definuj si, co chceš. V oblasti vztahů, podnikání, hobby, vize, čehokoliv jen chceš. Napiš si to. A přitom si začni psát, jak bys, podle sebe, měla postupovat, krok za krokem, a představuj si, jaké to je, když toho postupně dosáhneš. Taky si napiš, jak se budeš cítit, jak budeš reagovat a hlavně, po každé větě si řekni: Děkuji za to a to.

A především to stále prociťuj a těš se z toho :-). Hlavně hodně sni a představ si, že jsi malé nevinné dítě, jak se chová, když je šťastné.

Naším cílem je, abys po emoční stránce byla jako spontánní malé dítě. Po stránce rozumu buď jako starý člověk, plný moudrosti věků, a uvědom si, že máš v sobě sílu přenášet hory. Toho si buď vědoma. Jsi vítěz dvacetimiliardového pelotonu spermií a tvé vědomí je větší než známý vesmír plný energie, která nemá obdoby :-). A užij si to. Pa.“

Nejdřív jsem na zprávu koukala jak nevěřící Tomáš, ale nakonec jsem udělala přesně to, co mi napsal.

Lehla jsem si v obýváku na pohovku, zavřela oči a zkusila se soustředit jen sama na sebe. Proud myšlenek, který po zablokování snad všech čaker a po otupení všech smyslů začal přicházet, byl tak jasný a osvobozující! Vzala jsem papír a tužku a začala psát „své touhy“ ... Ten naškrábaný, tužkou počmáraný papír

si navždy ponechám mezi svými poklady, protože ten zázračný systém propojení myšlenek, mé vnitřní energie s vesmírem, právě nastal. Bytostně jsem to cítila. Uklidnila jsem se, vyšlo slunce, přestal pláč a venku ustal i déšť.

Chci procítit štěstí a najít ho. Myslím, že se to splní, pokud potkám lásku, pokud ji znovu objevím s Patrikem, nebo najdeme novou... Doslova jsem si napsala toto:

1. Potkám MUŽE, který je mi předurčen, a který mě konečně bude milovat pro „mne“, pro to, co jsem. Pochopíme to oba hned, že jsme se konečně našli, a budeme dojatí k slzám štěstí. On je už někde v čekárně a každou chvíli ho potkám a poznám. Stanu se jeho bohyní, přítelkyní, doživotní partnerkou a budeme mít i dítě. Nejspíš syna.

2. Dům, bílý, na kopci, nad mořem. Možná jachta.

3. Budeme mít společné pracovní zájmy.

4. Začnu se věnovat spíše umělecké činnosti, psaní, tvorbě a vysloveně využití kreativní energie, kterou v sobě cítím.

5. Tanec

6. Klid, láska a mír v mém nitru

A pak se VŠECHNO začalo měnit...

Deník – DEN 1

Podívala jsem se na sebe do zrcadla – od pláče jsem už ani neměla žádné oči, jen jakési čárky, připomínající mongolskou step. Nedokázala jsem na něho přestat myslet. Co se vlastně stalo, proč? Vždyť jsme si nijak fatálně neublížili, my se neoklamali, nepodvedli, ani žádné výrazné vztahové problémy jsme neměli. Spiš jsme se uměli číst navzájem, doplňovali jsme se, byli jsme jako spřízněné duše. Nebo jsem to tak vnímala jenom já? Nemohl se přeci tolik přetvařovat, ne tak dlouho. A hlavně proč se nakonec rozplakal? Kdyby mu to bylo všechno jedno, nereagoval by takhle... Vždyť pokud by mě nemiloval, bylo by mu to jedno. Neměl by čas od času žárlivé a majetnické reakce, nevyhledával by stále mojí společnost, netrval by na tom, že budeme trávit veškerý čas spolu. Vždyť byl se mnou rád, chtěl být se mnou pořád a sdílet se mnou své zájmy, radosti a starosti. O co jde? Co se vlastně stalo a proč tomu nerozumím? Hlavou mi probíhalo vyšetřování 24/7 – čtyřicet hodin sedm dní v týdnu – tedy bez přestávky se střídalo obviňování a sebeobviňování, lítost a sebelítost. A především miliony otázek.

Po dvou dnech ukrutného pláče, týden po rozchodu s Patrikem, nastal jakýsi pocit uvědomění. Kdosi moudrý jednou napsal, že žena, když se v koupelně sprchuje, maluje, líčí a podobně, tak vše, co jí v té chvíli projde hlavou, všechny myšlenky, co jí spontánně napadnou, jsou vlastně jasným „viděním“ a intuicí, jež je potřeba poslechnout.

Toho večera, když jsem byla na pokraji sil, usazená a bolavá, jsem najednou pocítila neuvěřitelnou úlevu.

Tohle – on, Patrik – byla zřejmě další škola. Ale už poslední. Poslední zkouška a poslední etapa před očištěním mé karmy a možností poznat skutečné štěstí a klid duše.

Prošla jsem tak dlouhou cestou. Tolik jsem toho musela zažít, tolik bolesti a „facek“, než jsem pocítila, že tohle byla už moje poslední zkouška. Nastala změna. Měli jsme si – obě duše – navzájem odevzdat důležité zvěsti a poznání.

Já se měla naučit pokoře, měla jsem poznat pocit domova, měla jsem si projít roli ženy, matky, pečovatelky, uklízečky, ačkoliv ne skutečnými, přesto v tomto vztahu potřebnými a skloubenými do jedné osoby. Měla jsem se naučit starat se o domácnost, měla jsem přijít na to, že mě baví vaření, že mě baví „nicnedělání“ a mazlení se s partnerem. Že náhle vůbec nepotřebuju přesně stanovený program a harmonogram na každý den, každou vteřinu... Že umím jen tak v tichu ležet u čtení knihy, novin, internetu, sledování televize, vedle partnera a jeho rodiny. Že nemusím být v práci do půlnoci, ale všechno v pohodě zvládnou do čtvrté hodiny odpolední, a dál se poté věnovat společnému programu s mou novou rodinou. Zjistila jsem, že je velmi důležité a příjemné mít po boku lásku, partnera, který s vámi rád tráví čas, touží po vás a miluje vás. Najednou se všechny hodnoty, do té doby prvořadě, vytratily. Zůstala jen láska a touha stát se skutečnou „ženou“.

Žádné dokazování, předvádění se, získávání přízně. To vše se změnilo v prach. Zůstala jen sebedisciplína, tvořivost a energie tvořit, ukázat své schopnosti, ale moudrostí, intelektem a šikovností.

Co se měl naučit ON?

V tu chvíli, kdy jsem cítila, jak se pouto mezi námi začalo postupně trhat, jsem uslyšela šepot jedné myšlenky, že mě neuvěřitelně miloval. Možná, že vůbec poprvé začal skutečně milovat ženu, jen ho přemohlo něco jiného... Co? Jako by se lekl lásky...

Spouštěč

Byla to už jejich druhá cesta za exotikou během dvou posledních zimních měsíců. Karibik byl jejich rájem na celých deset dnů. Byli tam sami, jen ona a Patrik. Tak to bylo vždy nejkrásnější, romantické a plné lásky. Věnovali se jen jeden druhému. Tato karibská dovolená byla spíš její pracovní záležitostí – kongres se konal v Dominikánské republice a ji pozvala její mateřská nadnárodní reklamní společnost, pro niž pracovala, respektive jejíž franšizu vlastnila. Tento kongres se každoročně pořádal v exotické destinaci a byl jakýmsi vyhodnocením předešlého roku. Jelikož Naomi zastupovala své dvě pobočky, kterým šéfovala – jednu za svou Rodnou zemi a druhou za Ostrov – měla v podstatě nárok na dvě místa, dva účastníky zdarma. Bylo samozřejmostí, že Patrik představoval neodmyslitelnou, povinnou součást jejich cest. Co se poznali, nebyla prakticky nikde sama, vždy jen s ním.

Tentokrát, dokonce tak celkem nesměle, padl návrh, zda by se cesty mohl zúčastnit i jeho syn. Submisivní typ, neprůbojný, ustrašený, uzavřený. S dobrým srdcem. Vysokoškolák. Dostala ho do vínku zhruba před rokem a půl, když se seznámila s Patrikem. Byl součástí domu, součástí jejich společného prostoru.

Setkání s Patrikem jí vždy připadalo jako osudové. Jako by ho znala v minulých životech. I když měla ráda lidi a byla vždy pozitivní, loajální a sociálně orientovaná, přeci jen po tolika letech samoty, po pěti letech bez partnera, bez vztahu – vážného, trvalého – byla tohle řádná změna.

Ale brala to. Zamilovala se a vše ostatní se stalo součástí... Někdy by určitě upřednostnila samotu a „líbánky“ se svým nejdražším, jen takové sladké nicnedělání o víkendech, sami doma... Někdy se to podařilo... Ale většinou to bylo vzájemné sdílení času a prostoru.

Kromě „bed-time-stories“. Pro ty si už, naštěstí, k tátovi do ložnice nechodil... Teda... Občas...

Zvykla si, stal se součástí jejího života.

Proto ani neváhala s odpovědí:

„Samozřejmě. Pojede s námi, když si to přeješ. Alespoň budeš mít společnost, když já budu na kongresu.“

Mile se na ni usmál a políbil ji. Vždy byl maximálně šťastný, když viděl, že jeho děti jsou šťastné. Když viděl, že se o ně Naomi umí postarat, vypere, vyžehlí a, je-li potřeba, sbalí jim věci. Když se někam cestuje, poradí, co si mají obléct, uvaří večeři, zažertuje si s nimi. Měla ráda humor. Byl pro ni solí života. Tolik úskalí a facek, které v životě dostala, by nikdy bez humoru a schopnosti obrátit i vážné situace na sarkazmus, satiru či ironii, nezvládla.

Někdy jí ani Patrik, ani jeho syn, nerozuměli. Chvíli jim trvalo, než se naučili pochopit řeč jejího těla a očí, než věděli, že sice odpovídá s vážnou tváří a úplně monotónním hlasem, ale že „hláška“, kterou vypustí, bude stát za všechny drobné.

A právě takhle probíhala i celá dovolená. Každé ráno společná snídaně, potom pláž. Dva dny byla Naomi na kongrese, tehdy šli kluci na místní výlet. Jinak oběd, večeře, někdy večerní animační program, někdy byli jen tak na pokoji a hráli karty nebo si četli. Naomi jim před večeří na postel připravila oble-

čení, co si mají vzít na večeri. Kluci se rádi nechali takhle rozmazlovat, protože ani jeden z nich neměl k módě specifický vztah.

Ještě před dovolenou byla dvakrát u Daniela. Pozorovala změny. Vnímala svět okolo trochu jinak, a hlavně vnímala Patrika jinak. Zřetelněji viděla, jak neustále sleduje směr jejích očí, kterým směrem se dívá, jak k ní vždy doběhne, aby se náhodou nedostala do jakéhokoliv kontaktu s nějakým jiným mužem. Vůbec jí to nevadilo, protože neměla potřebu se s nějakým jiným mužem potkat či seznamovat. Jejím životem byl on – Patrik – a vše ostatní okolo se proměnilo v šed', v mlhu. Když už mělo ke komunikaci dojít, právě s mužem, tak k ní došlo ne proto, že to byl muž, ale proto, že to byl člověk, se kterým si měli nebo chtěli předat informaci, vtip, nápad, prostě komunikační tok.

Nevadilo jí to, ale vnímala to. Čím dál citlivěji a ostřeji. Vždy se uklidnil, když mu byla vyloženě nablízku. Když se ho dotýkala, lehla si k němu na lehátko, držela ho za ruku. Jinak byl stále ve střehu. Nervózní, neklidný. I přes to, že měl s sebou své milované děti. I přes to, že byli dennodenně spolu, každou minutu, každou vteřinu.

Dřímající šotek konfliktu zároveň v napětí vyčkával. V napětí, které jaksi ze dne na den rostlo a stupňovalo se. Možná to zapříčinil i nedostatek sexu – tím, že objednávali dodatečnou, třetí osobu až těsně před odletem, hotel měl k dispozici už jen apartmán, a ne dva samostatné pokoje. Apartmán měl sice dvě oddělené místnosti, ale žádné dveře mezi nimi, jen příčku s otvorem v prostředku. Tak byli všichni spolu, svorně. Na dovolené.

Něco už ale viselo ve vzduchu. I když paradoxně s jeho synem to bylo skvělé, perfektní. Naomi s ním vycházela ukázkově. Zdálo se, že si vysloveně žádá její společnost. Baví ho řešit s ní svá „vysokoškolská témata“, intelektuálně mudrovat. Dokonce z něj vydolovala i tajemství (samozřejmě s trochou alkoholu) týkající se jeho tajných lásek, vkusu, milenek... Jeho otec se doslova vznášel. Láskou, štěstím... snad to tak bylo.

Měl vedle sebe soběstačnou partnerku, která dovedla všechno zařídit, nikdo z nich se nemusel o nic starat. Jen se tak vezli... plavali v realitě, kterou byla dovolená. Myslela deset kroků dopředu. Cítil z ní lásku, musel lásku cítit. Bylo nemožné, aby nepronikla každou částí jejich těl, ale asi jen těch těl. První fáze lásky. Cítili touhu, přitažlivost, jedinečnost..., ale zřejmě ještě nevěděli, co měli poznat během drastických chvil odloučení.

„Naomi, dáš si Piña Coladu?“

„Dones...“

„Co byste řekli, že bychom si dnes večer zašli na tu fantastickou show Coco Bongo?“

„Jak myslíš...“ Patrik na ni laskavě a láskyplně mrknul.

„Aha, tam se blíží jeden z plážových prodavačů... Koupím lístky...?“

„Počkej, já je koupím!“ křičel z moře Patrik.

„Nech to, mám u sebe hotovost, tak je koupím a pak se vyrovnáme...“

Lístky tedy byly koupeny a v sedm večer se sešli s ostatními přihlášenými hosty v hotelové lobby, odkud se zajištěnou organizovanou dopravou přesunuli do Klubu. Naomi koupila